

N:o 9.

Ank. till Riksd. Kansli den 5 Febr. 1884, kl. 12 midd.

Lag-Utskottets Utlåtande, i anledning af väckt motion om ändring i 7 kap. 3 § Strafflagen.

7 Kap. 3 § Strafflagen lyder för närvarande sålunda:

»Idkar någon å sön- eller högtidsdag, emellan klockan sex om morgonen och klockan nio om aftonen, handtverk eller annat arbete, som uppskof tåla kan; straffes med böter, högst tjugo riksdaler, utan det sker till egen eller annans nödtorft. Lag samma vare, om kramlåda eller annan dylik bod å sådan sabbatstid till salu öppnas.»

Uti en inom Andra Kammaren afgifven och till handläggning af Lag-Utskottet öfverlemnad motion, N:o 109, anför nu, för en ändring i nämnda lagrum, Herr *Joh. Johansson* från Stockholm hufvudsakligen följande:

Då denna lagparagraf, åtminstone hvad hufvudstaden anginge, af lagens handhafvare tillämpats och fortfarande tillämpades på ett sådant sätt, att den ene handelsidkaren utan åtal städse finge öfverträda densamma och den andre åtalades och bötfälldes för öfverträdelsen; då myndigheterna, gent emot lagbudet, tilläte att alla butiker finge vara öppna från och med klockan sex på aftonen sista söndagen före jul, dock endast den söndagen, men deremot medgäfve, att uti en del af dessa butiker, likartade med dem, som omförmäldes i lagstadgandet, finge idkas handel för öppna dörrar icke blott den söndagen utan äfven under alla andra sön- och helgdagar under hela året, och detta icke allenast efter klockan sex på aftonen, efter aftonsången, efter sabbatens sista gudstjenst, utan äfven på morgonen och middagen, eller under

Bih. till Riksd. Prot. 1884. 7 Saml. 4 Häft.

förberedelserna och mellantiderna till de olika gudstjänsterna, och då ett sådant förhållande lände till förmån för den ene och till skada för den andre, så vore det väl i sin ordning och med billighet och rättvisa förenligt, att detta olikartade tillvägagående förhindrades och så mycket som möjligt afskaffades genom en lika nödig som enkel ändring af berörda lagparagraf. — Lagstadgandet hade obestriddigen tillkommit i akt och mening att hålla sabbaten i helgd, men icke kunde väl denna sabbat i någon nämnvärd mån helighållas dermed, att butiker för nödiga och nyttiga artiklar måste vara stängda under samma tid som handeln och rörelsen opåtaladt finge florera på källare, schweizerier och krogar samt uti mer och mindre välkända variétésalonger och cigarrbutiker. — Då dygnet vore indelat uti tjugufyra timmar och dagen beräknades till tolf, då ingen gudstjänst i statskyrkan egde rum efter klockan sex på aftonen sön- och helgdagar, och då efter den tiden alla möjliga både andliga och världsliga förlustelseställen finge hållas öppna, syntes det motionären vara billigt, att äfven nyttans alster finge samtidigt utbjudas åt allmänheten. — Enär vidare sedvänja, parad med ett rättvist och billigt undseende, vore på god väg att upphäfva lagens kraft, vore det också skäl att ändra lagens bud, och enär denna ändring otvifvelaktigt skulle verka godt och till undvikande af många obehag för städernas smärre köpmän och handverkare, på samma gång som den icke kunde vara menlig för landet i allmänhet, hemställer motionären, »att strafflagens sjunde kapitels tredje paragraf, i stället för dess nuvarande lydelse, måtte erhålla följande:

Idkar någon å sön- eller högtidsdag, emellan klockan sex om morgonen och klockan sex om aftonen, handverk eller annat arbete, som uppskof tåla kan; straffes med böter, högst tjugo riksdaler, utan det sker till egen eller annans nödtorft. Lag samma vare, om kramlåda eller annan dylik bod å sådan sabbatstid till salu öppnas.»

Med sitt förslag har visserligen motionären icke åsyftat att minska den helgd, som bör tillkomma sabbaten såsom sådan, men Utskottet vill dock anmärka, hurusom i alla händelser med denna helgd måste vara mest öfverensstämmande, att helgden omfattar *hela* sabbatsdagen, och sålunda äfven dess afton. En förändrad bestämmelse härutinnan skulle äfven för det stora flertal, som är i annans arbete, vålla en betänklig minskning i fri- och hvilotiden, så mycket mer betänklig, som denna minskning skulle högst ofördelaktigt komma att inverka äfven å det sätt, på hvilket de skulle kunna tillbringa den dem lemnade minskade fri- och hvilotid.

Om, såsom motionären söker visa, gällande lag icke öfverallt tillämpas eller icke tillämpas lika för alla, beror sådant ej på lagstiftningen, och för att råda bot härför erfordras andra åtgärder än sådana, som ankomma på lagstiftaren.

På grund af det anförda får Utskottet hemställa,

att motionen icke må vinna Riksdagens bifall.

Stockholm den 5 Februari 1884.

På Lag-Utskottets vägnar:

AXEL BERGSTRÖM.